

AGNES IMHOF

*Silko kelio
karatiene*

Alma littera

buvo Bagdade, jis gyveno afšino namuose. Niekas, išskyrus ją, negalėjo žinoti, kokį vaidmenį jis suvaidino kovoje dėl sosto.

Audra čaižė lietaus lašais pilką sieną priešais. Ant lygaus kaip veidrodio marmuru dengto kiemo telkšojo balos. Žaibai skrodė tamsą vienas paskui kitą. Po kelių valandų čia pasirodys kalifas.

Ariba suspaudė stiklinį Teodoros amuletą ir nuėjo prie savo drabužių skrynios. Pačiame dugne, po brangaus brokato medžiagomis, buvo pakištas paprastas izaras, kuriuo prisidengdavo galvą ir veidą. Žaibas nušvietė kiemą žėrinčia šviesa. Iškart po jo trenkė griaustinis, kad net suvirpėjo žibintai. Ariba susigūžė, tarsi išgirdusi Paskutiniojo teismo trimitus. Tada užsivilkė apsiaustą ir prasispraudė pro durų plyšį. Tuščio koridoriaus gale nusileido laiptais ir kirto kiemą. Eunuchas sargybinis tikriausiai palaikė ją tarnaitė, kuriai reikia ką nors nupirkti.

Lietus plakė į veidą. Dar vienas žaibo blyksnis nušvietė naktį, o griaustinis trankėsi tarp akmeninių rūmų. Ariba mėgino nuraminti nelygų savo kvėpavimą. Ji pasuko į Harbijos kvartalo pusę. Virš jos lėkė juodi debesys. Peršlapęs apsiaustas seniai nuslinko nuo plaukų, nuo įmantriai susuktų garbanų lašėjo vanduo, sruogomis jis krito ant krūtinės ir pečių. Nekreipdama dėmesio, savo brokato kurpaitėmis ji žengė per tyškantį purvą. Kaip prieš daugybę metų Tauro kalnuose, širdis, rodos, plazdėjo gerklėje. Ji buvo pasirengusi sunaikinti savo šlovę ir apgaulingą pojūtį, kad valdo savo gyvenimą. Bet laukti Abdula hareme negalėjo.

Dusdama iš susijaudinimo, mergina pasiekė afšino namus kvartalo rytuose ir pastūmė kedrines duris. Nepritardami virš jos kilo mūrai. Buvo šalta. Abdula pasius iš pykčio, jei ji nelauks jo grįžtant. O kas bus, jei grįš afšinas? Sustirę Aribos pirštai įsikibo į apsiaustą. Tada ji pabeldė.

Kai buvo atšautas skląstis, mergina nukaito, nors buvo permirkusi. Garbanos prilipusios prie skruostų.

Volframas stovėjo nejudėdamas. Jo plaukai, kaip ir anuomet, buvo neprisidengti, tik ši kartą gilios raukšlės vagojo skruostus ties

nosimi, o smakrą kirto šviežias randas. Jis vilkėjo tik ant krūtinės prasegtą jubą ir kelnes. Ranka, atremta į durų staktą, jis užkirto kelią, kairė siekė diržo. Mėlynos akys atrodė keistai tamsios. Aplink burną įsirėžė pikta raukšlė, rankų raumenys įsitempė.

Ariba tikėjosi, kad atidarys tarnas. Ji jau buvo pasirengusi, ką sakys. Bet kai taip netikėtai pamatė Volframą, nesugebėjo ištarti nė žodžio. Žaibas perskrodė dangų, jo kūnas išryškėjo žėrinčioje šviesoje. Mergina krūptelėjo.

Volframas nesirengė jos įleisti.

– Kokia garbė! – tarė pagaliau. Jo balsas buvo nepasikeitęs, toks pat aistringas, tik slepiamas apsimesta ramia išvaizda. Bet sarkazmo gaidos negalėjai nuleisti negirdomis. – Pati Ariba ateina išbandyti savo menų. Argi neturi vergių, kurios palengvintų tau šį vargą?

Ariba neatlaikė jo žvilgsnio ir nudelbė akis.

– Turiu su tavimi pasikalbėti.

Jis truputį palinko į priekį, neatitraukdamas rankos. Deglų šviesoje akys spindėjo kaip stiklinės, o lietus tiško ant plaukų. Jo plaukai vis dar siekė pečius.

– Apie ką? – paklausė šaltai. – Apie žmones, dėl kurių negandų esi kalta? Ar apie vyrus, su kuriais miegojai?

Nuo Aribos plaukų taip pat čiurkšlėmis tekėjo vanduo. Nevalingai ji atsigręžė į tamsų skersgatvį, bet šis buvo tuščias, tik lietus pylė kaip iš kibiro. Jie buvo vieni.

– Maniau, kad tu negyvas! – sušnabždėjo.

Kažkur garsiai sudundėjo uždaroma langinė. Volframo ranka suspaudė durklo rankeną. Iš arti jo kūnas skleidė tramdomą grėsmingą jėgą.

– Todėl raminau savo galios troškimą keturių kalifų lovoje?

– O jeigu ir taip, – atkirto Ariba. Ji drebėjo iš šalčio ir nuo jo atšiaurumo. Išdidi jo laikysena pykdė. – Aš taip pat nežinau, ką veiki su savo vergėmis. Bet tie vyrai buvo vienintelė galimybė atlikti tai, kas mane dar laiko šiame gyvenime. O kol nepaklausei, – pridūrė, – taip, retkarčiais net jusdavau malonumą!

Volframas čiupo jos ranką ir šiurkščiai pastūmė į tarpdurį, kad merginai net užėmė kvapą. Vieninteliu judesiu jis ištraukė durklą

ir įrėmė į krūtinę. Jo pirštai spaudė rankeną taip smarkiai, kad net balo krumpliai, bet Ariba pastebėjo, kad jis žvelgia jai pro petį.

– Nagi, smeik! – sušuko ji ir atmetė šlapius plaukus. – Greičiau! Bet tai darydamas žiūrėk į mane!

Volframas pažvelgė jai į akis. Kairė ranka spaudė ją prie durų staktos. Deglo šviesoje ant jo veido šokinėjo šešėliai. Jis pakėlė ginklą, ranka nuo jaudulio virpėjo.

– O tu? – paklausė mergina negailestingai. Ji nesistengė pabėgti. – Ką padarei dėl to, kas tave laiko šiame pasaulyje?

Vyras nepajudėjo.

– Esi teisus, – toliau kalbėjo Ariba, – buvo metas, kai beveik pamiršau, kas buvau kadaise. Bet kai sekiau paskui Ibrahimą, tai buvo baisiausia mano gyvenime akimirka.

Volframo pirštai, spaudžiantys durklo rankeną, atsileido. Piktai šūktelėjęs, jis nusviedė ginklą ant žemės. Geležis atsitrenkė į marmurą ir šaižiai sužvangėjo. Ariba lengviau atsiduso.

Už nugaros tyliai bilstelėjo – užsidarė durys. Jie stovėjo skersvėžio perpučiamame koridoriuje, tamsoje nebuvo matyti, kur jis baigiasi. Plikos sienos blizgėjo. Ariba virpėdama iš šalčio nubraukė nuo apsiausto lietaus lašus.

Volframas, regis, šalčio nejuto.

– O Haidaras? – paklausė jis šiurkščiai. – Tu kėsinaisi į jo gyvybę!

– Ką tu žinai? – užsipuolė ji. – Kai paskutinį sykį matėmės, aš slapsčiausi, prisimeni? Tu teisi mane, nežinodamas, ką jis man padarė!

Jis priėjo ir primygo ją prie sienos.

– Tada pasakyk! – sušuko.

Ariba susverdėjo. Staiga jai pasidarė baisu. Ji prisiglaudė prie šalčio akmens ir nugara pajuto šlapius drabužius. Kai pagalvojo, kad pasakoja apie viską Volframui, pasidarė baisiau nei patiriant tuos baisumus. Atrodė, kad ji atidaro duris į kambarį, kuriame buvo išžaginta ir paniekinta. Niekas tada netikėjo, kad tai įvyko prieš jos valią. Tai kodėl jis turėtų patikėti?

Šviesios Volframo akys atspindėjo menką deglo šviesą.

– Na? – paklausė jis.

Ariba tylėdama ųvelgė į jį.

Kupinas paniekos, jis nusigrėųė nuo jos.

– Tu nepaųinojai mano tėvo ir Teodoros, – užsikirdama prabilo mergina. – Haidaras juos nuųudė ųypsodamasis. O aų... – jos balsas nutrūko. Ji negalėjo pasakyti tai, kas buvo nepasakoma. Tik ne jam.

– O ką jis galėjo padaryti? – atkirto Volframas ųaltai. Bet jo krūtinė kilnojosi smarkiau, tarsi būtų neramu. – Tavo tėvas buvo atskalūnas. Haidaro pareiga ir garbė liepė...

– Niekas neklausė apie mano garbę, kai jis mane atgabeno Harūnui ar Raųidui, kad kalifas jėga mane išniekintų! – iškoųė Ariba pro dantis.

Volframas sustingo. Iš lėto pasisuko į ją.

Aribos veidą išpylė raudonis. Ji rankomis apglėbė savo liemenį. Kai vėl prabilo, balsas buvo vos girdimas:

– Visus tuos metus tik viena mintis laikė mane ųiame gyvenime. Kad už ųį nusikaltimą jis turi būti nubaustas. Haidaras pagailėjo mano nekaltybės, nes gerai ųinojo, ką padarys Harūnas. Aų buvau dar beveik vaikas! – suųuko ji. – Ar ųinai, kaip tai įvyko? Nori priešintis, bet gyventi taip pat norisi. Nors visą likusį gyvenimą nekėsi savęs, – jos lūpos taip stipriai virpėjo, kad turėjo liautis kalbėjusi. Dusdama ji tęsė: – Nuo skausmo imi dusti ir negali rėkti. ųinai, kas buvo blogiausia? Ta ųypsena. Ji rodė, kaip jis mėgaujasi!

Volframas ųvelgė į ją nenuleisdamas akių. Lauke vėl ųybtelėjo ųaibas, nuųviesdamas koridorių blankia ųviesa.

– Afųinas laikė ginklą man prie gerklės. Jo ranka net nesuųilo. – Ariba nebegalėjo ųiūrėti jam į akis. Ji grūmėsi su plūstančiomis aųaromis, kiek susitvardųiusi pridūrė: – Nuo tos dienos kaskart, kai gulėjau su vyru, mačiau tą ųypseną.

Tos kelios akimirkos tapo begalinės.

– Harūnas ar Raųidas? – pasigirdo pagaliau ųiurkųtus Volframo balsas. Jis rūųčiai paklausė: – Kas man patvirtins, kad tu nemeluoji, o gal iš tikrųjų jį suvedųiojai?

Ariba staigiai kilstelėjo galvą ir pasisuko išėjimo link.

Ištiesęs ranką, jis sulaikė merginą.

– Pasakyk bent žodį, kodėl turėčiau tavimi tikėti! – ramus jo balsas buvo praradęs tvirtumą.

– Būčiau ir tave suvedžiojusi tada, Tauro kalnuose, – atsakė Ariba. – Tada, kai norėjai mane pabučiuoti.

– Liaukis! – jo akys nuslydo merginos kūnu paniekinamai ir kartu tarsi karšta glamonė, deginanti odą. – Suprantu tavo neapykantą, – išpyškino netikėtai. – Bet aš skolingas Haidarui už viską. Jis buvo šalia, kai užpuolė ir nužudė mano tėvą su visa pasiuntinių svita. Jis mane užtarė, kai negalėjau grįžti į Frankų karalystę. Savo krašte buvau išauklėtas riteriu, o riteris geriau mirs negu bus nedėkingas. – Vyro akys surūstėjo. – Tu manimi nepasinaudosi kaip kitais!

– Aš neketinu tavimi naudotis, – tarė Ariba liūdnei. – Mes tarnaujame skirtingiems šeiminiškams, žinau, ką tai reiškia. Bet anuomet aš supratau, jei nepasinaudosi akimirka, ji niekada negrįš. Atėjau pasakyti to, ką norėjau pasakyti dvylika metų: aš myliu tave.

Volframas apstulbo. Vieną ilgą akimirką nė vienas neištarė žodžio.

– Greičiau uždrausiu sau kvėpuoti nei mylėti tave, – pasakė Ariba. Nuo slepiamos aistros balsas virpėjo. – Aš vis klausdavau savęs, ar viskas taip būtų, jei būčiau buvusi drąsesnė. Būčiau pabėgusi su tavimi, o ne nuo tavęs.

Tamsoje nebuvo girdėti net kvėpavimo. Ariba pasuko išėjimo pusėn ir ketino atstumti sunkų skląstį, kad atšautų duris.

Vienu šuoliu Volframas ją pavijo ir iš lėto uždėjo delną jai ant rankos.

Kai jis palietė, merginą užplūdo beveik pamiršto artumo jausmas. Jis pakėlė jos ranką, ketinančią atitraukti skląstį. Jo delnas švelniai slydo jos pirštų galiukais ir ranka aukštyn. Jis braukė per jos antakius, skruostus, lūpas. Ariba žvelgė neatitraukdama akių, tarsi bijodama, kad jo paveikslas bet kurią akimirką gali išsisklaidyti.

Abiem rankomis jis nubraukė drėgnus jos plaukus nuo veido ir prisislinko arčiau. Ji užsimerkė. Tai truko visą amžinybę.

– Tu gi visa virpi, – Volframas nubraukė apsiaustą nuo pečių, ir permirkęs audinys nuslydo žemyn. Ariba pajuto jo lūpas ant savo

akių, skruostų, kol jos pagaliau surado lūpas. Ji atsakė į tuos be galo švelnius bučinius, kuriais jis nusėjo jos veidą. Jos rankos suvirpėjo, palietusios jo plaukus, kurie nuo lietaus susigarbanojo. Ji juto jo kūno šilumą ir tvirčiau jį apkabino. Tai iš tikrųjų buvo jis.

Staiga Volframas prisitraukė ją prie savęs. Bučiavo pašėlusiai ir reikliai, kaip nė vienas nebuvo jos bučiavęs. Beatodairiška jo aistra gniaužė Aribai kvapą. Atrodė, kad visus tuos metus jis gyveno tik dėl šios akimirkos.

– Tada tu pasakei, kad niekada daugiau tavęs neliesčiau, – šnabždėjo jis.

– Niekada, – tarė ji kuždomis ir prisiglaudė ieškodama jo lūpų, – nepaleisk manęs!

Volframas nusitempė ją koridoriumi į namo gilumą. Tamsoje ji užkliuvo, ir jis pagavo. Ariba norėjo kalbėti, bet jis uždėjo pirštą jai ant burnos. Švelniai pakėlė ir nusinešė siaurais laiptais aukštyn.

Kambarėlyje viršutiniame aukšte nedegė joks žiburys. Ariba nugara pajuto sieną. Dar vienas žaibo pliūpsnis nušvietė naktį, ir Volframo veidas išniro iš tamsos.

Jos pirštai paniro į jo plaukus. Jo prisilietimas pavertė jos kūną vieninteliu skausmingo ilgesio šaltiniu. Nuo jo bučinių jos krūtų speneliai sustandėjo. Jis glamonėjo jos pečius ir pasiekė draudžiamą kaklo vietą, kurios nepalietė joks vyras nuo tada, kai ten buvo įremtas afšino durklas. Ariba tik užsimerkė.

Ji iš lėto nutraukė jam jūbą. Kai palietė šiltą odą, pajuto trūkčiojančius raumenis. Volframas klusniai atsilošė į pagalves už nugaros. Merginos lūpos slinko drėgnu nuo lietaus jo kūnu. Ji jautė sunkų jo kvėpavimą, lietė jo kūną rankomis ir lūpomis, kad kiekvienas colis amžinai įsirėžtų atmintyje. Skersai per krūtinę ėjo ką tik užsitraukusi žaizda. Jis nubraukė ilgus jos plaukus nuo veido, ir jų žvilgsniai susitiko tamsoje.

Kupinas aistros, jis užgriuvo ant jos, spausdamas prie lovos riešus. Dar vienas žaibas apšvietė jo veidą. Tada Volframo pirštai nuslydo merginos delnais, kol jie susikibo pirštais. Aribos kūnu nuvilnijo drebulys, bet jis nutęsė paskutinę akimirką iki begalybės.

Pagaliau prisispaudė prie jos iščių, taip lėtai, kad nuo troškimo merginos kūną varstė skausmas. Ariba prisitraukė jį prie savęs, tarsi niekad iki šiol nebuvo vyro glėbyje. Jos užgniaužta siela įkvėpė oro, ji sudejavo. Bet jo bučiniai prarijo tuos garsus nuo lūpų.

Laikas prarado bet kokią prasmę, išnyko riba tarp drėgnų nuo prakaito jų kūnų. Aribą persmelkė jausmas, kurį ji nežinojo turinti. Ji staiga atsisėdo. Volframas, regis, suprato jos judesius prasmę. Jis tvirtiau prisitraukė ją prie savęs, ir ji pajuto trūkšmingą jo kvėpavimą ant savo kaklo. Ariba apsvijė jo kūną rankomis ir kojomis ir visu kūnu atsidavė laukiniam ritmui. Jis nusinešė ją su savimi, greičiau ir greičiau, virsdamas spindinčiu, grynu skambesiu.

Staiga plykstelėjęs karštis persmelkė merginos kūną. Ariba nesivaržydama sukliko. Jos kūnu ritosi džiaugsmo bangos, kuriose jis vos nepaskendo. Jos pirštai įsikirto jam į nugarą. Ji pajuto, kaip Volframas jos glėbyje įsitempė. Tuo metu, kai ji švokšdama gaudė kvapą, jis prispaudė savo lūpas prie josios, tarsi nenorėdamas, kad jie kada nors išsiskirtų.

Su naktimi nuslinko ir audra. Švelnia pilkuma brėško rytas virš Bagdado. Lietus nuslopo, veidrodinėse balutėse atsispindėjo ryto saulė. Paprastai pilkas Tigro vanduo nusidažė tamsiai mėlyna spalva.

Kairiajame krante miestas dar snaudė ryto tyloje, virš Harbijos kvartalo pasigirdo pirmieji raginimai maldai. Saulės spinduliai apšvietė molio spalvos gatvelių knibždėlyną ir pasiekė siaurą skersgaitį rytuose. Vienas sidabrinis spindulys įnėrė į kambarį viršutiniame aukšte. Iš prietemos išniro prie sienų sustatytos skrynios, knygų lentynos kontūrai ir pagaliau sujaukta paklodė ant lovos.

Ariba atmerkė akis ir nusišypsojo. Ji prisiglaudė prie ją apkabinusių rankų ir juto ramiai besikilnojančią Volframo krūtinę.

Mergina iš lėto išsitiesė. Paklodė, dengianti kūną, tyliai kaip glamonė nuslydo iki klubų. Ji dar kartą išžiūrėjo į Volframą: rausvai spindintys plaukai, netvarkingai krintantys ant veido, užmerkti vokai ir išraiškingi antakiai, graži burna. Ji neprisiliedama švelniai apvedė jo veido kontūrus. Laimės jausmas, perpildęs ją, buvo toks pažįstamas, tarsi ji pusę gyvenimo kas rytą taip pabustų šalia jo.

Tylutėliai, kad nepažadintų, ji atsikėlė ir įkvėpė šilto oro, plūstančio pro lango grotas. Po kojomis juto vėsų marmurą. Jis nepajudėjo, kol mergina rengėsi.

Ariba dar kartą priėjo prie lovos. Reikėjo atsilaikyti prieš pagundą prižadinti Volframą bučiniu ir padaryti tai, ką jie darė visą naktį. Šypsodamasi įkvėpė jo plaukų kvapo. Pirmą sykį po meilės nakties ji nesiprausė kaip apstėstoji.

Ariba žvelgė žemyn. Ji prisiminė kitus vyrus – jų kūnus, kvapus, jų troškimą meilės guolyje ją pavergti. Prisiminė panieką suterštam savo kūnui ir pastangas valdyti jausmus.

Volframas sujudėjo per miegus ir nusimetė paklodę. Švelni šviesa glostė jo krūtinę, ir Ariba įsmeigė į jį žvilgsnį. Vakar viskas buvo taip paprasta. Bet ji priklauso Abdula, o Volframas – jos mirtino priešo sąjungininkas. Jei jam reikėtų rinktis moterį arba draugą... Jis gailėtųsi, ką padarė šią naktį. Ariba užsimerkė. Žinojo, kad šito nepakeltų.

Tyliai kaip pelytė išsmuko iš kambario, nuskriejo koridoriumi ir laiptais. Ašaros sruvo skruostais, kai pakėlė nuo žemės drėgną apsiaustą ir puolė į gatvę. Ryto šviesoje ją lydėjo tik vienišas jos pačios šešėlis, ji skuodė, lyg bėgtų nuo jo. Šnopusdama pasiekė upę. Po kojomis žliugsėjo dumblas. Nendrės pjovė delnus, bet ji nejuto skausmo.

Kiek tolėliau buvo girdėti, kaip tiltu darda pirmieji vienračiai vežimaičiai. Kylančio vandens paukščio pėdsakas sujudino žvilgantį upės paviršių, kuriame atsispindėjo tiltai ir rūmai. Ariba atsiklauptė prie vandens ir negalėdama patikėti palietė savo skruostą.

Nuo vandens žvelgė jos veido bruožai. Tačiau vos švelnesni. Tai nebebuvo moteris, kuri audringą naktį bėgo prie afšino namų. Kad ir kur nublokštų likimas, daugiau ji niekada nebebus ta moteris.